

1984

Året började med svåra hälsoproblem men som uthållig, kreativ och drivande gammal forskare lotsade sig Pecka igenom svårigheterna och genomförde rena detektivarbetet vilket gav gott resultat till slut. Det gav honom kraft att delta i föreningsfester, studentjubileum i Härnösand och sitt eget 80-årskalas.

I början av januari ringde Tyresö Vägförenings ordförande Sten Almling och inbjöd mig till en avskedsmiddag med anledning av att jag avgått som revisor samt att några andra styrelseledamöter skulle avgå. Det blev en intressant och angenäm avslutning på min intensiva verksamhet för vägväsendet i Tyresö. Från 1947 blev det alltså 37 år av träget arbete. Till en början blev jag motarbetad av styrelsen, som tyckte det var onödigt med vår väg på Ällmoraberget och ej vill anslå medel till utbyggnaden av backen, och vi kom sålunda "på kollisionskurs".

Så småningom, genom att träget besöka sammanträdena två gånger om året, blev jag en veteran isammanhanget, alltid vald till justeringsman av protokollen med jobbet att efter sammanträden resa till vederbörande ordförande för underskrift och valdes så småningom till medlem av valnämnden (jobbet att leta reda på lämpliga styrelseledamöter) samt till revisor. Jag kom sålunda nu i mycket god kontakt med styrelsen och lyckades då få vår backe och väg på Ällmoraberget i fint skick och med årligt gott underhåll.

Festmåltiden skulle avlöpa i samband med ett styrelsesammanträde i ett gammalt 1600-talshus, Drottningshuset, vid Johannes kyrka med pensionärsbostäder och festvåning, där Almling var styrelseledamot. Det var en mycket trivsamt atmosfär och vi fick en förtäring måltid med goda viner. Tyvärr kunde jag på grund av min nedsatta kondition ej helt njuta av de goda vinerna men tal hölls till mig och jag tackade och fick även en fin bok som present.

Från januari och flera månader framåt började nu en besvärlig och tröttsam period med min envisa hosta och höga sänka och ansträngningar att få kontakter med och tider hos läkare och sjukhus. Jag gör nu här nedan en utförlig redogörelse för förloppet och allt arbete för att visa hur komplicerad sjukhusbyråkratin kunde vara under dessa år.

Jag förde noggranna noteringar över alla telefonsamtal, provresultat och läkarbesök. Redan den 2/1, dagen efter nyårsdagen skulle prover tas tidigt på morgonen på Södersjukhusets medicinska avdelning, enligt remiss av Palmblad, varför jag måste gå upp kl. 6. Det var blodprover, avföringsprov (!) och lungröntgen. Enligt avdelningsexpeditionen skulle jag få återbesök först den 19/1. När jag frågade varför jag måste vänta så länge fick jag bryskt till svar att jag kunde vara glad att jag fått ta prover så snart.

Jag tog då telefonkontakt med doc. Palmblad, som hade 1/2 timmes telefontid i veckan, och fick så komma upp till honom redan den 4 och 5/1 - två korta besök när han fått proverna.

Sänkan var nu 100 alltså fortfarande mycket hög men inget syntes på lungröntgen. Han frågade om känningar i musklerna, liknande dem jag haft tre år tidigare, och skulle införskaffa mina handlingarfrån Reumatologiska avdelningen från 1981 samt sände remiss till lungavdelningen. Nu vidtog två veckors telefonerande till denna avdelning men remisshandlingarna hade ej kommit fram - de hade blivit lagda i fel korg! Först den 18:e hade de kommit fram men nu skulle jag få vänta tills jag blev kallad!

Jag tog då en s.k. rövare och gick upp med min återbesökslapp till den 19:e, betalade avgiften ordentligt och infann mig på angiven tid med kvitto på lungavdelningen, där jag fått veta att överläkaren doktor Björn Mossberg skulle vara där.

Fick så träffa honom om någon timme - det var ju en lungläkare jag redan från början skulle ha fått träffa - i december. Han verkade något överumplad, ögnade igenom remisshandlingarna, gjorde en snabb undersökning, lyssnade noggrant men kunde endast säga att det kvanske var efterverkningar efter den tidigare bronkinflammationen men att ytterligare undersökningar skulle göras. Han skulle remittera mig till halsavdelningen där de skulle göra en s.k. skopi - genomlysa svalget och bronkerna. Han gav överhuvud inga vidare kommentarer om hostan eller sänkan eller förhållningsorder och meddelade att nästa besök skulle ske först den 6/3 - alltså om 6 veckor och jag blev rätt perplex.

Dessutom skulle nya prover tas först den 23/2. Ingen sänka togs vilket ju var det viktigaste. På grund av de stora svårigheter att få tider för prover och läkarbesök tog jag kontakt med Socialstyrelsen och fick bekräftat att jag hade rätt att påfordra besök när jag ju hade remiss och ej endast vänta på kallelse.

Då jag nu beräknade att det skulle ta ytterligare en à två veckor innan jag fick tid hos halsavdelningen på Södersjukhuset tog jag kontakt med Läkarhuset i Farsta. Där fanns en halsläkare, Gustav Lindahl, som rekommenderats av Annchen Jäderlund och jag fick tid redan inom två dagar, den 23/1. Han var mycket vänlig, tittade noggrant i hals, näsa och öron och lyssnade. Han trodde att hostan skulle ge med sig men ordinerade vissa hostmediciner som jag sedan tog i 10 dagar men utan nämnvärt resultat, endast obehag och som Palmblad sedan sade att jag skulle sluta taga. Lindahl trodde att min höga sänka ej berodde på hostan utan på eventuellt återkommen muskelreumatism. Sänkan togs och var nu nere i 75.

När jag efter några dagar ringde till Södersjukhusets halsavdelning om tid fick jag till min förvåning veta att de sänt min remiss till Dalens sjukhus, Enskedefältet, egentligen ett långvårdssjukhus för äldre med förlaringen att det var bekvämare så. Jag fick även ett brev därifrån med tid den 8/2 och en utländsk läkare dr Zelezny.

Den 31/1 ville jag ta ny sänka och försökte på Årsta Vårdcentral, som ju ligger i huset bredvid min våning, men lyckades ej och ringde då till läkarhuset i Björkhagen, där jag tidigare tagit prover genom Wallin. Jag fick komma inom en timme, vänligt bemött och svar på eftermiddagen. Nu var sänkan åter uppe i 112.

Den 1 februari ringde jag Palmblad på hans telefontid och meddelade att jag remitterats till Dalens sjukhus. Han blev då upprörd och sade att där kunde de ju ej ta den komplicerade skopiundersökningen. Den måste tas på Södersjukhuset och han lovade att kontakta Mossberg på Lungavdelningen som utskrivit remissen.

Jag frågade Palmblad, med anledning av Lindahls förmodan att den höga sänkan kunde bero på återkommen muskelreumatism men då jag ej hade svår huvudvärk eller muskelsmärter, trodde Palmblad fortfarande att det berodde på hostan. Dock tycktes han ha blivit tveksam eftersom han sände in handlingar till Reumatiska avdelningen, varifrån jag senare fick kallelse. Jag ringde så genast till Södersjukhusets halsavdelning och bad dem återta remisshandlingarna från Dalen och fick i stället ny tid hos Doc. Nathanson på halsavdelningen till den 15/2 - tre och en halv vecka efter att jag varit hos lungavdelningen !

Den 9/2 ville jag ha ny koll på sänkan och försökte ånyo på Årsta Vårdcentral, i mitt grannhus. Sänkaprovet tar ju bara någon minut och är klart på en halv timme! Men nu vidtog mycket telfonerande med personalen, de fordrade remiss från Södersjukhuset, trots att jag varit där i december. Även läkaren, Barner, var omöjlig. Han tyckte att det var onödigt nu när jag skulle åter till Södersjukhuset.

Den 13/2 fick jag så träffa en jäktad läkare på halsavdelningen, Doc. Nathansson. Han gjorde en enkel halsundersökning, sade att skopiundersökningen kunde ske på olika sätt. Ej säkert att det gav besked. Det skulle ta ytterligare 2 - 4 veckor att få tid (och jag som trott att den nu kunde göras med en gång, det var ju 4 veckor sedan jag fått remiss från lungavdelningen). Jag skulle nu avvakta besked om tid från avd. 22 en särskild behandlings- och operationsavdelning.

Samma dag, den 13/2, fick jag till min förvåning telefon från Reumatologiska avdelningen att infinna mig där nästa dag. 14/2 Besök på "Rematologikerdispensären", samma avdelning som jag besökt 1981. En synnerligen vänlig läkare dr Hirsch. Han hade fått alla mina handlingar, en försvarlig dossier, som han noga gick igenom. Han nundersökte noga och kände på mina muskler, tveksam om den höga sänkan kunde bero på kvarvarande polymyalgia som i så fall åter måste behandlas med cortison, frågade om huvudvärk, frågade om jag fått "andningsprov" eller "tinningsprov" .

Hirsch tog telefonkontakt med Palmblad och kollationerade de olika provresultaten - och först nu kunde jag få en uppfattning om vad som gjorts - läkarna var annars synnerligen litet meddelsamma. Diskuterade lungröntgen och ev. ytterligare prover. De skulle nu samordna provtagningen och jag skulle tas in på en dagavdelning, avd. 84 och därifrån få tid. Sänkan som togs var nu 84. Jag väntade så en vecka och ringde den 20/2 till "Syster Ann-Sofi", den som skulle bli den "räddande ängeln", den sammanhållande kontakten, och fick tid till den 27/2. Hon lät mycket vänlig. Dagen därpå, den 21, ringde de från avd. 22 halsoperationsavdelningen och nu fick jag tid där redan till den 22/2 (alltså redan efter 1 vecka i stället för uppgivna 2-4 veckor, men jag hade ju varit påstridig!)

Jag skulle infinna mig där tidigt på morgonen, ingen uppgift om ingreppets tid eller omfång. Jag trodde några timmar i verkligheten blev det tre dagar!

Den 22/2, omfattande registrering preliminära undersökningar av en ung, mycket jäktad läkare, dr Lindenstedt - han gav mig ej ens tid att klä mig färdigt efter undersökningen utan det fick jag göra i korridoren medan han tog nästa patent. När han fick min maskinskrivna redogörelse över sjukdomsförloppet de senaste 5 månaderna, två sidor, frågade han om jag var läkare! Jag svarade "amatör" men han hade ej vidare sinne för humor och var i fortsättningen synnerligen reserverad mot mig. Sedan togs sänka, 79, och EKG, och blodtryck, som var bra.

På kvällen kom så läkarronden, överläkare Ivstam och en kvinnlig narkosläkare Feyting. Ivstam sade att "bronchostat" skulle tas nästa dag och Feyting tog mig avsidet, meddelade mycket vänligt att hon noga läst igenom min redogörelse, som hon komplimenterade mig för, med min förmodan om eventuell akrylatmålning som möjlig orsak. Hon redogjorde för nästa dags ingrepp genom införande av apparater i svalg och bronker. Hon frågade mig om min tidigare polymialgia, även en ringa infektion kunde ge hög sänka.

Jag skulle nu egentligen ha stannat kvar över natten för att vara klar för operation nästa dag men jag var ej beredd utan fick åka hem på kvällen för att åter tidigt nästa morgon vara klar för operation.

23/2 Vid ankomsten fick jag genast helt klä av mig för operationen, med särskilda långstumpor på. Allt skulle vara sterilt när man kom in i operationssalen. Jag bäddades ned, fick så vänta på dagens läkarrond och transporterades så ned på bårvagn till operationsavdelningen där min vagn ställdes upp i en lång korridor full med rader av vagnbåror med operationspatienter. Operationerna skulle ske på löpande band och var noga inprogrammerade på tid.

Narkosläkare dr Feyting dök upp. Hon informerade mig om det kommande ingreppet i hals och bronker och tog blodtryck. Jag slussades in i det allra heligaste, operationssalen, spändes fast, fick en spruta och somnade lungt genast. När jag så vaknade, utan några särskilda besvär, var Feyting där och förklarade att ingreppet hade gått bra. Dock hade inget särskilt hittats, jag skulle få detaljerat besked senare. Jag var något skrovlig i halsen och fick hosta upp en hel del blodblandat slem och sov obekvämt på natten.

24/2 på morgonen kom så Ivstam och Lindenstedt. Ivstam sade att de ej funnit mycket i bronkerna eller lungorna, möjligen en retning på stämbanden, som särskilt irriterade när jag talade forcerat och gav hosta. Slemhinnan är torrare på äldre personer kan därför orsaka torrhosta. Av Lindenstedt fick jag med mig ett brev med redogörelse till avd, 84 när jag så på eftermiddagen lämnade denna avdelning. (Hade de sänt brevet med den interna posten inom Södersjukhuset, hade det tagit minst en vecka!) Jag hade något ont i halsen förstås tiden efteråt. Lindenstedt sade att jag skulle tala försiktigt och ej anstränga mig.

Hostan hade kanske blivit något bättre sista veckan. Dock hade jag regelbundet haft hostutbrott, särskilt häftigt efter åsyn av Chaplins gamla praktverk "Modern Times" som jag en kväll beskådade med Charlie. Jag märkte nu så småningom att retningarna i halsen upphört och först senare fick jag förklaringen att vid bronkoskopien en sköljning skett då tydligen en del beläggning och bakterier eller virus bortspolats.

Avdelning 84. Nu först kom min definitiva inskrivning som dagspatient för provtagning och undersökningar och en period på flera ovissa veckor följde.

27/2. Formell inskrivning. Jag fick sängplats i ett fyrbäddsrum. Skulle infinna mig kl 8:30 på morgonen för att vara på pass när läkarronden kom, sen beredd på diverse provtagningar under dagarna. Fick en kraftig lunch vid 11-tiden (en annan matordning än jag var van vid) samt kaffe. Överläkare på avdelningen var Dr Ringius och biträdande dr Juriso, och Gerd Svensson (den senare vikarie för dr Heimburger). Svensson var en mycket ung nybakad läkare, som kom att bli min speciella läkare. Alla var synnerligen vänliga. Översköterska och den som hade översyn var syster Ann-Sofi Eklund, ovanligt vänlig, skicklig och omtänksam.

Man fick vistas i rummet, måltiderna på matsal. Sitta i sängen och läsa. Det blev rätt långsamt men meningen var väl att patienterna skulle få dagsvård där, då vissa patienter var rätt så dåliga. Detta var en avdelning för reumatiker och många voro rätt invalidiserade. Jag erbjöds taxitransport, men föredrog att åka buss och få promenera bitvis för att få motion. På eftermiddagen, när alla prover var tagna, fick man åka hem.

Dr Gerd Svensson gjorde första dagen en ingående undersökning, tog blodtryck, lyssnande noga, kontrollerade bl.a. även prostata, där jag ej undersökt något sedan 1950-talet. Här var det dock endast en ringa ansvällning, annars en vanlig åkomma med besvär hos åldringar. Sänkan var nu 75. Första veckan 27/2, 28/2, 29/2 och 1/3 d.v.s. fyra dagar.

En hel del prover togs nu för att få fram orsaken till sänkan. Allteftersom resultaten kom och svaren var bra togs så nya, där alternativa krämpor kunde tänkas. Resultaten fick man vänta på även tid för provtagning. Ämnesomsättningsprov togs. Det var tidigare en omständlig procedur mindes jag från 1950-talet då jag hade haft vissa markanta besvär. Nu var det ett blodprov med tillfredsställande resultat. Så gjorde man lungröntgen, nu rätt ingående, några större förändringar hade man ej funnit. Andningsprov, en omständlig procedur, med flåsning i en dataapparat, där det tog flera veckor innan resultatet, kom. Avföringsprov och urinprov för eventuella fel på njurarna men även här tillfredsställande resultat. Benmärgsprov togs. Man borrade i bröstbenet under bedövning och analyserade substansen men fann ej något som antydde sänkan.

Proverna togs på skilda avdelningar inom sjukhuset och jag fick "transporteras" dit med ciceron då det ibland var svårt att hitta. Dock letade jag mig dit själv för det mesta. Det var ofta lång väntan på varje ställe. Tidsbeställning för "tinningsprov", som skulle utföras på ögonavdelningen, fick göras långt i förväg. Andra veckan, 5,6,7,8 och 9/3 var jag där i fem dagar. Dr Heimburger avlöste nu Gerd Svensson. Dr Ringius gjorde nu för honom en

snabbgenomgång ur mina digra dossierer och sedan fick jag fylla i med detaljuppgifter. Han syntes bli intresserad för mitt fall. Jag diskuterade nu genomgående med honom om vad orsakerna kunde vara och han undrade om mögel i bostaden, utförde ett mögelallergitest, men sade att vi skulle avvakta tills vi fick ett tinningsprov.

Jag redogjorde för, och diskuterade med Ringius om, den muskelatrofi - förlamning - som min farbor Viktor och mina fastrar Lina och Augusta (Selma var det T:s anm.) haft på slutet av 1800-talet, och undrade om det kunde vara ärftligt men det trodde han inte alls att det var i mot fall.

Den långvarigt höga sänkan antydde att det var något i kroppen. Jag blev ju allt tröttare och aptit och smak var nedsatta och läkarna vidhöll att vi ännu ej skulle göra något förrän vi bestämt visste vad det var och avvakta tinningsprov. Jag fortsatte med regelbundna promenader trots att det var snö och isigt på min promenadstig i Årstaskogen och detta plus mitt spartanska kosthåll ansåg läkarna vara bra och det höll mig nog uppe under den påfrestande tiden. Mina blodvärden var något låga men det följde av den höga sänkan. Den 8/3 fick jag gå ned till ögonavdelningen, Dr Sobiesky Olsson, som noga analyserade och markerade på tinningen var de skulle göra ingreppet och nästa dag 9/3, en fredag skulle jag så infinna mig.

Jag fick läggas på en bår för transport ned. Transportpersonalen försenade det hela en halv timme, men eftersom det var fredag var det ej många operationer inplanerade. Operationen skulle ske genom att man tog ut en bit av en blodåder i tinningen, som sen analyserades, för att därigenom fastställa om eventuellt polymialgia fanns i vävnaden. En annan metod, rätt besvärlig, hade varit att skära bort en bit ur en muskel men då måste jag veta att jag hade ont just där.

Jag lades på operationsbordet med en duk över huvudet med öppning just över tinningen och fick lokalbedövning. Tre kvinnliga läkare arbetade samtidigt. Jag kände inget annat än att de skrapade, som jag tyckte, rätt lång tid. Därefter sydde de stygn och satte på stora plåsterlappar. Sen kom, helt överraskande, översköterska Ann-Sofi själv och hämtade mig då hon ej litade på den ordinarie transportpersonalen, vilket jag fann synnerligen vänligt. Stygnen skulle nu sitta i någon vecka och sen skulle det taga ytterligare veckor innan vi fick analysen.

Tredje veckan var jag där 12, 13, 14. Var sänkan 69. Tog bl.a. andningsprov på "spirometriavdelningen", under noga övervakning av en specialistsköterska, och fick anstränga mig att andas allt vad tygeln höll. Här skulle fastställas om lungkapaciteten nedgått. Resultaten av odling av slemprov visade inga särskilda bakterier. På avdelningen, där ju de flesta var reumatikerpatienter ordnades dagligen gemensam lätt sjukgymnastik, vilken jag deltog i och fann att här hade jag ett försummat område. Så nu började jag även hemma att dagligen "flaxa med armarna" för att få vederbörlig motion för överkroppen. Resten av veckan var jag hemma och tog mina stadiga dagliga promenader 1 3/4 timme.

Fjärde veckan var jag där till en början den 19/3 och 20/3. Sänkan var nu åter 75. Allergiproven hade inte angivit något särskilt. Vid läkarbesöket antydde Ringius att det eventuellt hade varit en lunginflammation i början, som hade stoppats av antibiotikakuren, samt efterverkningar därav. Jag skulle nu stanna hemma och avvakta tinningsprovet samt återkomma för provtagning den 3/4 och återbesök den 6/4.

Den 21/3 ringde så Syster Ann-Sofi och meddelade att de nu fått resultatet av tinningsprovet och att det visade sig vara Polymialgia (samma som jag haft 1980 - 1981) och att jag genast skulle sätta igång med behandling med cortisonpreparatet prednisolon, samma som jag haft 1980-81 och med en dosis av 6 tabletter dagligen under tre dagar samt därefter besök hos Heimbürger på fredag. Receptet ringdes in till apoteket och den 21/3 började jag så med den medicinering som jag så länge väntat på.

Det var en kraftigare dosering än jag haft 1980 (då tog jag 4 tabl i två dagar och minskade snabbt till först 3 och sen 2 tabletter, per dag). Effekten nu var kraftig. Jag blev rätt trött och hade en dvalliknande, nästan feberaktig sömn. Nästa dag kände jag mig ovanligt pigg, stelheten gick snabbt tillbaka och jag kunde åter börja sortera arvshandlingar m.m. som jag dragit mig för.

23/3 besök hos Heimbürger. Det var alltså polymialgia som de endast med detta prov kunnat definitivt fastställa, dock utan värk med endast stelhet i kroppen och bestod i en inflammation i blodådran. Han gav en detaljerad dosenringsplan för den närmaste tiden, 6 tabletter dagligen för tre dagar, 5 tabl. för tre dagar, 4 tabl. för sex dagar samt 3 tabl. därefter, alltså en mycket kraftigare dosering än den Wallin ordinerat 1980, där jag snabbt gått ned till 2 tabletter. Vi diskuterade om denna polymialgia eventuellt kunde ha varit orsaken till den långdragna hostan, ha påverkat lungor och bronker.

Jag räknade nu ut att jag troligen haft detta i blodet redan vintern 1983, då jag haft svårigheter med skidlöpning och tilltagande trötthet och sommaren 1983 då jag haft svårt att ta mig ned till badet och klättra på bygget och sämre med balansen. Heimbürger diskuterade eventuella biverkningar vid långvarig användning, benskörhet, viktuppgång genom vätskeansamling och ökat kroppsfett, något lättare att få infektioner samt eventuell svullna fötter. Dock hade jag inga hjärtbesvär eller förhöjt blodtryck. Jag skulle fortsätta med promenader som vanligt och återkomma, som planerat, för provtagning den 3/4 och återbesök den 6/4.

Jag fortsatte nu medicineringen enligt planen den närmaste veckan och kände en markant förbättring, stelheten gick bort, smaken återkom så småningom och promenaderna gick lätt. Den 26/3 fick jag dock obehag på natten, illamående och på morgonen förhöjd temperatur. Jag ringde då till sjukhusystemen på avd, 84 men hon trodde ej att det kunde bero på medicinen och då jag ätit strömming med ovanligt mycket salt kunde maträtten ha orsakat det hela. Det gick dock snabbt över och förbättringen fortsatte.

Den 31/3 besökte jag för första gången en tillställning inne i staden - ett diskussionsmöte i Aktiespararnas Förening, en hel eftermiddag med intensiva diskussioner - och jag blev ej alls trött. Jag var där tillsammans med några medlemmar ur 1904 års män.

Den 3/4 tog jag så prover och Heimbürger tyckte jag verkade "onormalt pigg". Gjorde ett besök den 6/4 då jag överlämnade blommor till Syster Ann-Sofi som tack för hennes omvårdnad, vilket uppskattades av alla. Heimbürger sa att proverna var fantastiska (det var ju snabbare nedgång nu än 1980). Sänkan 24, blodvärdet uppe i 134, mycket bra och blodtrycket 180/85 tillfredställande. Diskuterade smakens återkomst, eventuell inflammation i smaknerverna, man visste dock ej mycket om polymialgian, hur den uppkommer, något sorts virus. Lungproverna visade helt normal funktion. Jag kunde nu jobba "till 90 %"! Jag fick nu fortsatt doceringsplan, 3 tabl. 10 dagar därefter 2 1/2 tabl efter den 13/4.

Heimbürger ringde nu och skulle ordna besök hos Reumatikerdispensäravdelningen där jag tidigare varit 1981, hos Dr Bertil Jonsson. Men jag fick ingen tid förrän i slutet av maj och skulle därför återkomma till avd 84, för prov den 25/4 och återbesök den 27/4.

Jag flyttade ut till Tyresö den 15 april, firade påsken där och vistades sen hela månaden där ute och den vistelsen gjorde mig mycket gott. Dock avbrott för regelbundna stadsbesök för läkarkontroller och skilda aktiviteter, bolags- och föreningssammanträden. Medicineringen fortsatte under april månad och jag märkte en tilltagande förbättring.

Den 25/4 prover och 27/4 besök hos Heimbürger. Sänkan var nu nere i 11 och blodvärdena bra. Sänkan var nu lägre än jag tidigare haft vid behandlingen 1981 (då som lägst 20). Doceringen sänktes något. Nästa provtagning och besök skedde på Reumatikerdispensäravdelning. Den 24 maj prov och 30 maj besök hos Doktor Boethius (fick ej nu träffa chefen Birger Jonsson). Sänkan var nu nere i 8, ovanligt lågt och blodvärdena bra. Jag kunde även bada och sola försiktigt. Doceringen sänktes ytterligare.

Nästa prov 20/6 och besök 27/6, Dr Birger Jonsson. Han var mycket jäktad men ansåg prover och blodvärden bra. Sänkan var 13, något högre än tidigare (kunde eventuellt ha berott på att jag just före provtagningen sysslade med lackning av Tropikträplattor och reagerat starkt för lösningsmedlet och fått blodsprängda ögon och huvudvärk). Doceringen sänktes till 1 1/2 tablett t o m 1 sept. därefter 1 tabl. och återbesök i slutet av september.

Under vintermånaderna hade jag visserligen tagit regelbundna promenader för att vidmakthålla konditionen men hade ej orkat besöka föreningar eller sammanträden. Först när kortisonbehandlingen givit verkan började jag åter gå på skilda sammankomster vilket verkade mycket uppiggande... Jag vistades nu på Tyresö och vårluften och utomhusverksamheten stärkte min hälsa. Men jag åkte regelbundet in till stan för skilda sammanträden och läkarkontroller med därtill hörande promenader till bussen.

Den 31/3 besökte jag Aktiespararnas årliga kongress med diskussioner. Den 3/4 hade 104 års män årsmöte på Skeppsholmens officersmäss och jag föredrog i sedvanlig ordning revisionsberättelsen och kunde för första gången sen nyårsafton intaga några glas vin med god smak utan efterräkningar. Jag hade under vårvintern även avklarat alla sedvanliga deklartionshandlingar för barn och släktingar samt fastighetsdeklaration.

Den 12/4 deltog jag i ångermanlandsbolaget Graningeverkens bolagsstämma där jag träffade Sven och Carl Dahlman och en del äldre aktieägare. Här hade den senaste direktören av Versteeg-familjen, Arndt Versteeg jr av tredje generationen, lämnat ledningen och flyttat till England och, efter att ha avyttrat sitt aktieinnehav, kunnat föra över en förmögenhet på cirka 300 miljoner. Han hade kanske tur som sålde sina aktier när de stod som högst (till Cement-Gjuteriet som nu är huvuddelägare). Just denna vår hade ett flertal svenska "miljonärer" flyttat över sina förmögenheter till England för att undgå de höga förmögenhets- och arvskatterna i Sverige.

Den 27/4 deltog jag i Genealogiska Föreningens årsmöte med intressanta föredrag i förhoppning om att få informationer till min släktforskning. Den 8/5 besökte jag läkemedelsföretaget Astras bolagsstämma i Södertälje. En trevlig bussresa i spirande vårlövning. Vid ankomsten bjöds vi på "gratis blodtrycksprov", i stället för sedvaning cocktail, och min värden voro bra. Därefter intressant redogörelse för bolaget och branschen och efter detta sedvanlig god traktering.

Den 10/5 hade jag anlitat antikvitetsexperten Lars Arbin (samma värderingsman som gjort värderingen vid inbrottet i september 1983). Först gick vi igenom silversakerna i bankfacket. Han var mycket noggrann och omständlig och hade med sig en stor, gedigen bok om silversmeder och kunde därför fastställa både årtal och silversmedens namn för flera av persedlarna ända tillbaks till 1600-talet. Särskilt silverdosorna voro värdefulla. Sedan gick vi igenom en del av antikviteterna hemma i Årsta i anslutning till den lista som uppgjordes 1975 av experten Silversvärd. Denne var ju mycket snabbare vid värderingen och hann på några timmar igenom alla våra persedlar. Nu var Arbin mycket långsammare och kanske noggrannare och vi hann bara med en del.

Vi tog det som jag ansåg viktigast som tavlor, möbler och vapen samt en del porslin, men bl.a. ej glas och mindre preciosa. Genom att sammanställa hans värderingar med den tidigare gjorda, 1975, kunde jag statistiskt räkna fram genomsnittliga ökningen sedan 1975, exempelvis för silver 300 %. Särskilt Stenströms-byrån från 1780-talet ansågs värdefull, cirka 100.000. En liknande hade just den våren gått på Auktionsverket för 125.000. Porslinet från Eleonors sterbhus, "Famile Rose Kina"-faten var särskilt värdefulla. Även de japanska svärden.

Vi hann ej med allt vad jag tänkt mig och måste forcera värderingsarbetet då jag samma dag på kvällen skulle åka ut till Sigtuna på Civilekonomföreningens årsmöte som skulle hållas på kursgården Kämpasten som ägs och drivs av Institutet för Företagsledning som där håller

avancerade kurser för företagens "påläggskalvar" - chefsämnen. Vi åkte ut med buss, en rätt stor samling ekonomer, och vi voro inbjudna av IFL på föredrag, sammanträde och förtäring. Det började med cocktail och blev en givande och intressant afton som avslutades med fin förtäring och goda viner - allt gratis! Dessa kurser, dit storbolagen sänder sina chefsämnen, kan vara en 6-veckors intensivkurs med helinackordering i de flotta hotellanläggningarna – något av "Dallas" (TV serien) över det hela och kostar företagen cirka 100.000 kr för en person, en fanstastisk summa som ju än så länge är avdragsgill skattemässigt. Jag jämförde med de kurser på några dagar i Stockholm hos Byggnadsföreningen eller Civilekonomföreningen på 1950-talet som kunde kosta cirka 75 kr. Jag anser denna anläggning och dessa kurser vara ett egendomligt utslag av vår nuvarande säregna högkonjunktur för vissa branscher. Det var en mycket intressant och givande utflykt.

Så åkte jag ut på landet igen. Denna vår blev det resor ut och in, några dar i stan några på Ällmora, men jag fick på så sätt god motion vid promenaderna till bussen, som än så länge endast gick till Brevik . Först senare på våren och under sommaren gick bussen ända fram till Ällmora. Den 12:e var det arbetsdag vid bryggan, Ådängens Bryggförening. Jag hade ju själv de senaste tiotals åren ej varit båtägare eller åkt på sjön men nästan regelbundet deltagit i strandarbeten två gånger om året. I bland hade Tommy och Henrik ställt upp men i år hade de förhinder på grund av Lill-Annchens konfirmation så jag deltog i arbetet med rensning på stranden. Sedan på eftermiddagen tog jag bussen via Bollmora - fyra bussbyten - till Tungelsta, över nattade och på förmiddagen var vi först i Kyrkan, en mycket högtidlig tillställning, och därefter konfirmationslunchen för släktingar, Tommys föräldrar, svåger, bröder samt Toppis familj. Jag åkte sen hem till Årsta.

Den 15/5 firade 1904 års män gemensam 80-årsfest på Sjöofficerarnas mäss på Skeppsholmen. Middagen var "med damer" och jag tog med Agneta. Festen var lyckad med dans och uppträdande och Agneta gjorde succés. Dagen därpå, den 16:e, var det återinvigning av de nyrestaurerade lokalerna på Byggnadsföreningen, som bombats året förut, och även den festen var mycket lyckad – champagnen flödade! Om det varit gamla gubbar på 80-års festen ena dagen så var det här ännu äldre män, 85 - 95 år (byggnadsfolk är segt virke), och jag fann många gamla bekanta.

Så åter ut till Ällmora för en veckas rekreation och jobb på bygget, därefter in för provtagning på reumatiska avdelningen den 24/5 och nu hade sänkan gått ned till det extremt låga värdet 8, det lägsta jag någonsin haft, tydligen ett resultat av den hälsosamma vårluften och arbetet på Ällmora.

Under våren hade jag planerat för firandet av vårt 60-årsjubileum av vår studentexamen i Härnösand 1924. Jag hade korresponderat med Jan Stenström i Portugal och Sigfrid Lönegren i U S A . Jan skrev att han skulle komma. Sigfrid ringde mig några gånger. Han var oviss men meddelade så att han ej kunde komma på grund av sin sjukdom men att han eventuellt skulle komma senare på sommaren. Jag ringde runt till de tre övriga kvarlevande

klasskamraterna sen 1924, Viman, Wahrgren och Blomberg, de två senare bosatta i Sundsvall , men ingen kunde komma så att det återstod då endast Jan och jag.

Agneta och Tommy bestämde sig för att resa med till Härnösand och skjutsade mig i sin Volvo. Jag ordnade med hotellrum över helgen i ett litet trevligt nytt hotell inrymt i ett hus bakom Tingshuset. I det huset hade tidigare mina släktingar moster Göta Hamberg och Anna Helleberg haft sin våning. Vi åkte upp på fredagen den 25/5, en lyckad färd på numera mycket goda vägar och anlände rätt tidigt till Härnösand. Vi åkte genast till mitt gamla barndomshem i Hushållningssällskapets nyrenoverade pampiga hus vid Kyrkan för att om möjligt åter besöka min gamla våning. Men när vi kom hade den som hade nycklarna dit just gått för dagen så vi kunde ej komma in. Däremot besökte vi bottenvåningen, där min pappas laboratorium, "Kemiska Stationen", varit belägen men där det nu var kontor och besökte jag med glatt återseende de gamla lokalerna, även min "snickarverkstad" senare scoutlokal.

Gustaf Strokirk (t.hö.) vid sitt skrivbord i Kemiska Stationen. Troligen 1920-talet.

Gustaf med sina assistenter i Kemiska Stationens laboratorium.

Vi åkte sedan på aftonen runt i stan, upp till Vårdkasen, ut till Solums fiskeläge, ut på Sälsten mitt emot Ångermanälvens utlopp samt upp till Myran, min morfars gamla sommarhem med lantegendom, med det gamla huset byggt på mitten av 1800-talet där min mor och hennes syskon växt upp. Det beboddes fortfarande av samma familj, Öberg, som köpt det vid morfars bortgång 1912.

Nästa dag träffade vi först Jan Stenström, åkte så upp till kyrkogården med blommor till gravnen, hann göra en rundtur med bilen bl.a. till Smitingsviken och Gångsvik innan jubileumsfestligheterna skulle börja. Dessa inleddes med ett gemensamt sammanträffande på det gamla läroverket för de olika årsklasserna med sammanträde i läroverksföreningen. Jan och jag tillhörde den äldsta årsklassen. Nästa årsklass var 1929 års, fem år yngre än oss, och där var en av flickorna Lundgren, som vi på vår tid brukade uppvakta. Därefter åkte vi upp till Murberget och drack kaffe på Spjutegården i härligt vårväder.

På kvällen gick så den sedvanliga jubileumsbanketten av stapeln på St Petri Logen i de gamla lokalerna som min morfar varit med och invigt vid mitten av 1800-talet och där mina föräldrar i unga år, och jag i barndomens dagar, firat många festliga stunder. Vi placerades årsklassvis. Jan och jag, de två äldsta medlemmarna av 1924 års studentklass, satt på var sida om ordföranden Lars Helleberg som i välkomsttalet särskilt harangerade oss. Sedan träffade vi en hel del av yngre årgångar som vi i även andra sammanhang träffat. Bl.a. Tord Bylund, framstående chef inom länsarkivet. Vi hade en del gemensamma saker på släktforskningens område att diskutera.

Även träffade jag den framstående målaren Bengt Lindström, bosatt i Paris och en av de högst betalda moderna målarna i Frankrike. Han håller sig med ett fint franskt slott och eget flygplan och får sådär en 100.000 för sina målningar. På natten promenerade jag och Jan

hem gemensamt i den vackra, ljusa vårnatten och skildes i förhoppning att senare kunna träffas i Stockholm - vilket tyvärr ej blev av så att detta var vårt enda möte då.

På natten när jag låg i mitt hotellrum fick vi höra en våldsamt alarmsignal på hotellet och några minuter senare kom brandkåren i full uttryckning med alla extra vagnar och det blev en stor uppståndelse. Dock var det hela endast ett falsk alarm, någon hade av misstag kommit åt alarmklockan, men det var ju ett roligt intermezzo och en god uppvisning för mig hur effektivt brandförsvaret numera var i min gamla hemstad.

Nästa morgon gav vi oss av på en tur upp till Nordingrå. Först stannade vi upp vid Lövvik, c.a 6 km utanför staden, vid Älandsfjärden och fann det gamla huset där jag bott somrarna 1904 – 11. Nu var byggnaden helt renoverad till hög villastandard i två våningar och många rum, synnerligen gediget. Det var roligt att återse mitt första barndomshem. Sen åkte vi upp i den gamla Älandsbyn - tidigare en liten by på 4-5 bondgårdar. Nu var det en hel förstad med radhus och villor och varuhus men den gamla bondgården längst upp i byn fanns kvar något ombyggd. Där bodde vi somrarna 1911 – 1920.

Vi fortsatte färden upp förbi Utansjö ned till Veda vid Ångermanälven och kom lagom med färjan över den här breda och vackra älven till Nya Dal. Sen fortsatte vi över med ytterligare en färja så att vi kunde ta en vacker kustväg upp genom Nordingrålandet. Kom så fram till Nordingrå kyrka och fortsatte ut på de små backiga vägarna runt Nordingrå upp på det högsta utsiktsberget och ut till Mjällom och Storsand. Så småningom for vi tillbaks över Sandöbron och hem. Det var en vacker vårdag med fint väder och ej så mycket trafik. Vi hade hoppats att få träffa Kerstin Karlsson som vi alltid tidigare hade gästtat, hon hade ju under flera somrar bott ute hos oss i Tyresö, men hon var nu bortrest. Hennes man hade hastigt avlidit på vintern.

Hemfärden på måndag morgon gick bra men vid Hudiksvall gick avgasröret sönder så Tommy fick stanna för reparation. Vi fick sitta och vänta, Agneta och jag, på Domus kafé. Det regnade just då så det gjorde ej mycket. Fyra timmar gick innan det var klart men sen kom vi hem till stan i god ordning. Jag stannade några dagar för att besöka reumatikerläkaren och sedan åter resa ut.

Konceptet till min släktrönika för medeltiden hade blivit klar vid årsskiftet. Jag hade varit i kontakt med kamrer Rudolf Friedner, son till Anna Friedner-von Strokirch, syster till Carl von Strokirch vilkens forskning jag vidare bearbetat. Vi hade kommit överens om ett sammanträffande men på grund av min sjukdom hade det ej blivit av förrän i maj månad då jag överlämnade allt mitt material, koncept, tabeller, utdrag ur tyska källskrifter mm. Han skulle nu gå igenom materialet och fortsätta på hösten då vi åter skulle träffas.

På Ällmora hade jag nu kommit igång med färdigställandet av bygget, "Taj Ma Hal" . Fick fönsterfoder, karmar och fönsterbänkar monterade och målade. Det gamla lagret av Tropikträ-plattor som legat lagrade i över 30 år genomgicks, sorterades och inpassades lämpliga plattor runt fönstren och orginella mönster på väggarna. Sen skulle plattorna lackas

och vi lyckades få tag på samma lack som förut, cellulosalack, men fick ej samma lösningsmedel "thinner". Detta fick numera ej säljas i detaljaffärerna då det kunde användas som "sniffningsmedel" utan vi fick ett ersättande färglösningsmedel, extremt illaluktande och jag reagerade omedelbart därav med huvudvärk och ögonobehag. Plattorna breddes ut och mönstren lades ihop, de lackades, nu av Tommy som ej reagerade och sattes sen upp med kontakt lim. Resultatet blev mycket lyckat.

Sedan skulle golvet behandlas. Det var ju lagt av gamla furuplunkor. Slipmaskin inhyrdes och Tommy gjorde slipningen varefter golvet lackades med plasthärdlack. Det blev mycket effektivt. Då vi hade slipningsapparaten hemma hann vi även med att slipa om och lacka hallgolvet och salen på gamla huset som var lagt i Tropikträparkett. Det var jobbigt, Tommy jobbade frenetiskt och golvet blev som nytt.

Samtidigt kittades och målades de stora fönstren till stora hörnrummet och tre av ytterväggarna. Tommy jobbade raskt. Det gällde att få allt snyggt till sommarens 80-års fest. Däri ingick färdigställandet av nya huset med fönsterputsning och skrapning av 52 glasrutor och det gjorde Ulrika och Lill-Annchen. De hjälpte även till med färdigplantering och ogräsrensning i rosenlandet och städning av backen och garagetaket. Min kondition var nu så att jag vigt kunde klättra omkring i landen och sköta blommorna.

Vi satte även upp den "slaggsten" som kommit från masugnen vid Evert Strokerkens bruk, Bosjö bruk vid Filipstad i mitten av 1600-talet. Den hade vi tidigare hemfört efter ett besök där 1962. Vi gjorde ett fundament av orginella stenar och de placerades på gården med inskription. Jag kunde nu återta mina regelbundna bad i Trollsjön när det blev tillräckligt varmt och hade även lättare att klättra ned i badet. Förra året hade jag haft stora svårigheter med detta p.g.a. stelheten i musklerna och den dåliga balansen beroende på polymialgian som jag då hade.

Vi planerade för 80-års firandet den 12:e juli och samtidiga invigningen av "Taj Ma Hal". Sigfrid Lönegren ringde på försommaren och trodde att han eventuellt senare i juli skulle kunna komma över och delta i firandet men gav senare återbud då hans läkare avrått den den besvärliga resan. Jan Stenström reste åter till Portugal i början av juli och kunde därför ej vara med. Sven Dahlman hade under sommaren fått en svår prostatainfektion med sjukhusvistelse så han kunde ej komma. Agneta började tidigt med förberedelserna, iordningsställde olika maträtter, bakade tårter och bakverk och allt lades i frysen. Vi visste ju ej exakt hur många som skulle komma och delade upp eventuella gäster på olika dagar. Vi gjorde flera inköpsresor till Domus och OBS och hade en lång lista på skilda vinsorter med till Systemet.

Vi bestämde oss för mottagning på förmiddagen och middag för släkt på själva den 12:e, vilket var en torsdag. På lördagens kväll hade vi supé för grannarna på berget och eventuellt andra. Det var mycket fejande och städande - hela huset blev genom städad och delvis ommålat och "Taj Ma Hal" stod färdigt för invigning.

Så kom då 80-årsdagen. För mig var det ju extra högtidligt då endast två av mina förfäder rakt bakåt hade passerat 80 år, Evert Strokerken i Filipstad (1608-1689) och Anders den yngre som var bergsfogde i Karlskoga (1707-1789). Redan på morgonden kom ett 15-tal grannar, mina barn och barnbarn med presenter. På förmiddagen var det mottagning med lunch och då kom min sysling Ulla Strokirk, släktingarna Rutger och Margit Wachtmeister, min gamla kompis från Tropikträ Hovis Johansson, grannarna Boström, Tommys föräldrar Evert och Siri Sundberg och hans Bror Hans. Då hade vi även invigning av Taj Ma Hall i Ällmora, Champagne med tal. Därefter en god lunch.

Till middagen kom så Annchens brorson Bo Westling med fru Siv, uppbilande från Eksjö, likaså Anna-Lisas dotter Annchen Jäderlund med tre söner. Alla mina barn och barnbarn, Toppi, Totto, Charlie och Marja samt Mariana. Jag fick fina presenter, av barnen ett halvt dussin vackra glas med det Stokirkska släktvapnet - en förnämlig sak. Av grannarna fick jag en specialsydd overall med mångfald fickor och en tjock tröja, av Jäderlundarna en extra fin gens och skjortor och vinflaskor samt av Sven Dahlman sex flaskor av ett fint vin. Rutger Wachtmeister och Hovis Johansson höll tal.

Vi hade dukat långbord tvärs igenom hela huset och småflickorna hjälpte till med serveringen. Ett överdåd på goda rätter och efterrätter som Agneta iordningsställt. Postuppvaktningar kom från skilda håll, likaså telefon från Sven Dahlman. Post från Arne Adenstam (som skulle varit med men blivit sjuk), Cereus i 1904 års män, Stockholms Byggnadsförenings ordförande, min kusin Carl Fredrik Strokirk, Rudolf Friedner min medarbetare med släktrönikan, Kerstin Karlsson i Härnösand (med en teckning från gamla hemstaden), min granne på Årstavägen Ella Hallengren (med en vinflaska). Brev kom även från Greta Kastman, Moster Astrids gamla vän, och från Doris Pennar som varit hos oss tidigare när barnen var små.

På Lördag kväll blev det så ytterligare festande. Ett 50-tal grannar, från Ällmora-berget kom, Magnusson, Bruhns, Holmbergs, Björns m.fl. samt "Siggan", Sigrid Engblom som under barnaåren varit mina barns "guvernante", hjälpt till på somrarna och Ove Ståhl med fru Inger som hjälpt oss med bygget.

Agneta hade sammanställt ett häfte med särskilda visor till min ära som var dekorerade med blomteckningar av Ulrika och Lill-Annchen och duplicerade av Tommy. Lördagsfesten blev särskilt uppsluppen, man sjöng ur vishäftet alla sånger flera gånger och bl.a. Gerhard Holmberg höll tal. Tommy och Ove Ståhl voro flitiga servitörer och disken och matleveranserna sköttes av Agneta med benägen hjälp av Anna-Lisa och Inger Ståhl samt servering av Ulrika och Lill-Annchen.

Då jag skämtsamt omnämnt Siggan och Kerstin Karlsson som mina barns "guvernanter" frågade Inger Ståhl högtidligt om vi var en så fin familj att mina barn hade haft egen guvernante och då fick ju Agneta förklara min skämtsamhet att det var några bekanta skolflickor i tonårsåldern som på 1940-talet varit Annchen behjälpliga med småbarnen under

sommarloven. Festdagarna tre blev sålunda mycket lyckade och jag blev sannerligen fint hyllad, ett 70-tal personer om jag räknar alla som varit med och ett 80-tal måltider för Agneta att iordningsställa.

I augusti-september fortsatte bygnadsarbetena med att en veranda-altan med trappa vid västra dörren snickrades, cuprinolbehandlades och färdigställdes. Jag fortsatte cortisonbehandlingen hela sommaren (samma dos, 1 tabl) och genom verksamheten i trädgården, bygget och promenaderna till badet fick jag en god kondition. 19/9 togs prov hos Reumatologen sänka 17, blodvärde 134. Telefonkontakt med dr Bertil Jonsson, där jag nu ej fick personligt beök. Han ansåg att sänkan upp till 20 var tillfredsställande. Jag skulle fortsätta med samma dos två månader till och återkomma i slutet av november med prov och skulle då få ett besök! Han ansåg att mina tidigare hjärtkardiogram hade varit utomordentliga så jag kunde fortsätta med min motion på landet även kunna åka skidor i vinter.

Vid de regelbundna besöken på ögonavdelningen, som sker var tredje månad och där jag de senaste åren haft ungefär samma tryckvärden visade det sig vid besöket i augusti att trycket, som beror på grön starr hade stigit alarmerande på bägge ögonen och skulle jag därför återkomma om en månad för eventuella nya åtgärder. Som det senare skulle framkomma berodde försämringen av ögonen möjligen på den långvariga cortisonbehandlingen.

Så i september, då trycket fortfarande var högt, gjordes en specialbehandling - laserbestrålning - och jag fick återkomma efter en vecka och då hade trycket gått ned till normala värden . På det högra ögat hade jag nästan ingen syn, däremot på var värdet på det vänstra fortfarande bra med fullgod syn.

Den 31 augusti gick så den sedvanliga, årligen återkommande, surströmmingsfesten med dans hos Ångermanlands Gille av stapeln på lokal i gamla stan med ett 60-tal medlemmar, mest damer. Jag hyllades med tal och blomsteruppvaktning till min 80-årsdag och fick då tillfälle att i mitt tacktal framhålla att jag redan 1926 varit medlem i föreningen och därvid upprätt och dansat detta års modedans Charlestone. Nu ville medlemmarna att jag skulle uppträda och demonstrera denna dans och motvilligt ställde jag så upp, beställde av orkestern en lämplig 20-tals låt men måste först söka erinra mig de invecklade dansstegen - det var ju 58 år sen jag sist uppträdde. Nå, jag gick i minnet baklänges, rekonstruerade benrörelserna från min mellanliggande verksamhet på slalomåkning på 30 – 50-talet och satte så igång under musikens toner och eldade upp mig så att det till slut gick rätt bra och mottogs av "folkets jubel". Jag träffade många trevliga människor och dansade så en hel del...

Pecka dansar Charleston på Ångermanlands Gille

I augusti hade Pumpföreningen den gemensamma höstfesten med sallad, vin och allsång, som var rätt lyckad. Senare vid föreningen Utsiktsvägens årsmöte framkom ett egendomligt "förslag av styrelsen" att föreningen skulle upplösas. Det var ett kuppärtat försök och motiverades med att man "skulle slippa deklarerera och betala skatt". Skatten gick visserligen endast på 130 kr men man motiverade med "minskat besvär" och hade mobiliserat flera för förslaget. Motiven var nog mer grumliga, man ville ej ha revision eller kontroll på utgifterna. Jag motsatte mig förslaget bestämt, framhållande att om föreningen upplöstes skulle det påverka alla tillstånd, byggnadslov, brandförsäkring, uppgörelse med markägaren etc. Jag fick flera med mig och förslaget återtogs av styrelsen. Föreningen hade ju redan bildats 1959 alltså för 25 år sedan och både vatten från den borrhade brunnen och sjövatten från Trollsjön hade fungerat bra för de 15 tomtägarna. Jag hade själv i skilda omgångar varit både ordförande och kassör.

Jag hade under hela sommaren, från maj till augusti, oavbrutet vistats på landet. Inte en enda natt hade jag sovit i stan men började nu i september att resa in till stan i skilda aktiviteter vissa dagar. Tillbringade dock huvudparten av tiden på Ällmora. Bussen gick fortfarande ända ut till Ällmora så det var lätt att resa in. På grund av mitt öga kunde jag ej längre köra bil. Byggnadsföreningen började den nya säsongen i sina nyrenoverade lokaler och septembersammanträdet skedde med ett intressant föredrag och därefter med "eftersits med traktering", pyttipanna, öl och, för dem så önskade, snaps. Jag håller mig dock numera till "lågoktaniga drycker". Här träffade jag, som vanligt, en hel del trevliga personer.

I Augusti kom den gamle Tropicträkompanjonen Arne Adenstam, bosatt på Kanarieöarna, ut och då passade vi på att tillsammans med Hovis-Johansson fira firma Tropicträ's 50 års-jubileum (hösten 1934 flyttade vi in på Kocksgatan 17). Det blev en glad fest, även Anna-Lisa som varit med under en stor del av firmans äventyr och flera av mina barnbarn deltog.

Jag var kvar under höstmånaderna, september 25 dagar, oktober 11 dagar och november 4 dagar. Landen omgrävdes och en del rosor omplanterades och en hel del perrenna växter nysattes. När sen kylan kom kände jag att det började bli för kallt och svårt för mig att hålla mig varm.

På kvällarna kom jag i gång med sorteringen av den del av vårt gamla arkiv som omfattade korrespondensen mellan Pappa och Mamma och deras brev till andra, för Pappa från 1884 och för Mamma från 1897 och fram till 1921. Det var en försvarlig mängd och för vissa perioder nästan daglig brevväxling. Jag fick ordna det årtalsvis. Dessa brev skola väl även så småningom till en början ligga i "familjearkivet" men därefter hamna i Riksarkivet. Det var en mycket intressant läsning och gav en detaljerad inblick i livet vid sekelskiftet.

Då den gamla Volvo Duetten vid förra årets besiktning fått en del anmärkningar och ej blivit godkänd (vilka anmärkningar ej blivit åtgärdade) hade bilen ej använts denna säsong. På grund av min nedsatta syn kan jag numera ej köra bil och då var det ingen idé att ha bilen kvar. Den skulle dessutom fordra årliga dyrbara reparationskostnader. Enligt uppgifter skulle denna bilmodell, 1953 års Duett anskaffad 1955 ha ett "veteranbilsvärde", som man eventuellt kunde få ut vid försäljning om bilen var i något så när gott skick – enligt varierande uppgifter upp till 30,000 kr!!

Dock måste bilen först istandsättas, besiktningens anmärkningarna åtgärdas, plåtar och skärmar utbytas, rostskador repareras, elektriska systemet åtgärdas etc. Tommy hade ej tid så att jag fick själv undersöka. Då hösten nalkades och ny besiktning anmäls gällde det att handla snabbt. Jag fick tag på en bilreparatör i Tyresö, som kunde komma ut och göra arbetet men det gick på betydligt mer än jag beräknat. Han skulle även ombesörja ny besiktning. Det hela gick på över 4.000 kr. Vilket jag dock hoppades få igen vid försäljning. Nå, reparationen klarades rätt snabbt. Han tog med sig svetsningsapparat upp till Utsiktsvägen och klarade bilen plus reparationen – det var en hel del skavanker.

Jag satte så in annons i DN och veteranbiltidningen "Signalhornet" och fick så småningom ett 25-tal svar. Men de flesta visade sig vara "raggarbils-grabbar" som var ute efter en billig bil och de som kunde betala voro överdrivet noga. Det var dessutom mycket jobbigt att åka ut i oktober och november och passa spekulanterna i kylan.

Jag fann dock snart att det var lämpligare att låta bilen stå till nästa vår. Det är en bättre bilförsäljningstid och då har jag flyttat ut. Under hösten fortsatte jag så en del föreningsaktiviteter, besök på sammanträden och föredrag hos Genealogiska Föreningen, Byggnadsföreningen, Civilekonomföreningen och 1904 års män.

Jag började så regelbundet besöka Riksarkivet dit det strokirkska släktarkivet 1980 forslats från Värsta. Det var ju ett omfattande material c:a 45 kartonger med brev, handlingar, Domstolsprotokoll etc. samt c:a 50 bokföringsböcker från de gamla bruken från 1700- och 1800-talen. Då jag de senaste åren arbetat med släktkrönikan hade jag ej tagit itu med släktarkivet men måste nu börja grovsortera handlingarna. Jag fick god hjälp av experterna därstädes och hade en hel bokhylla och nisch på 7-e våningen under jorden i deras bunker.

Jag konstaterade att jag nu åter börjat arbeta vid 80 års ålder sedan jag vid 70 år blivit pensionerad, nu som "guldgrävare sju våningar under jorden" med framvaskande av verkliga kulturella guldfynd.

Det var ett synnerligen intressant arbete. Sedan min bror Evert avlidit 1974, då materialet egentligen skulle ha överförts till riksarkivet blev det ju kvar på Värsta, som jag tidigare redogjort för. Nu visade det sig att materialet hade varit föremål för rätt så noggrann genomgång i letandet efter frimärken och "stämpelbrev" från början av 1800-talet och därför vari rätt stor oordning.

Evert hade gjort rätt så grundling preliminär sortering men den hade nu stuvats om och brev samlats ur "stämpelsynpunkt". Riksarkivets expert Almkvist hade nu gått igenom och sorterat undan de brev som fanns kvar med stämplor av värde och lagt dem i särskilda pärmar och de värdefullaste hade deponerats i deras kassavalv. Det visade sig att en hel del brev redan hade hamnat ute på stämpelmarknaden, likaså fanns inga frimärken kvar, alla voro bortklippta.

Jag gjorde en uppdelning av arkivmaterialet i främst 1800-talet och 1700-talet men en del material var från 1600-talet. Breven och handlingarna, noteringar, verifikationer och tidningsurklipp var rätt blandade så jag fick göra en gruppering i personliga familjbrev, brev till andra, brukshandlingar, jordbruk- och skogsmaterial, tekniska planeringar för järnbruk, kanaler och järnvägar, domstolshandlingar, sterbhusutredningar, Bergsfogdeämbets-handlingar osv. Det visade sig bli en mängd grupper och materialet fick läggas in i särskilda "lägg" med påskrift. Likaså fick en hel del nya kartonger uppställas, så att materialet kommer att svälla ut i en stor mängd kartonger. Jag kan endast göra en preliminär gruppering och hoppas att jag så småningom kan få några intresserade medhjälpare från släktföreningen. Det kommer att ta lång tid men det är ett synnerligen, ur kulturell synpunkt, värdefullt arkiv.

Under oktober, november och december besökte jag arkivet 3-4 dagar i veckan och fick åka genom hela stan ut till Fridhemsplan. Jag var där 3 - 4 timmar varje dag men då det var rätt så tryckande att jobba under jorden tog jag regelbundna kaffepauser. I slutet av december blev det för kallt att åka ut.

Strokerken-krönikan, medeltiden 1200 - 1600-talet, som jag förra året haft färdigt i koncept hade jag lämnat till Rudolf Friedner i maj. Han var ju son till Anna von Strokirch-Fridner och systerson till Carl von Strokirch, som på 1920-talet gjort resor och forskningar i Lübeck och Mecklenburg. Han hade nu haft materialet för bearbetning och utskrift genom sin maka

Solvig Friedner och i november meddelade han att materialet var klart och jag åkte ut till dem. Han hade gjort en omsorgsfull genomgång, lagt till en del synpunkter, uppställt en släkttavla och Solvig hade gjort en utförlig utskrift. Därvid hade min ojämna svenska delvis omarbetats med ändringar och formuleringar och mitt ojämna manuskript hade fått en mer flytande form, alltså en sorts spökskrivning. De hade lagt ned mycket arbete och även under sommaren gjort en resa till Lübeck och besökt kyrkor och gator den gamla släktstaden.

Jag hade nu att undersöka den vidare tryckningen och publiceringen av krönikan och sökte kontakter och personer i Genealogiska Föreningen och på andra håll för att komma fram till kalkyler och distributionsvägar. Jag fick nu åter ge mig in i en ny bransch – det blev den 18:e - som författare och bokförläggare. Jag talade med bl. a. riddarhusgenalogen Pontus Möller, Genealogiska föreningens redaktörer för deras publikationer, Carl Kjellberg och Bertil Munkestam samt statens litteraturfrämjande. Det visade sig att en utåva på 500 exemplar genom tryckeri skulle gå på över 50.000 kr.

Dock fanns det en möjlighet att genom en kooperativ organisation "Författarnas Bokmaskin", där man använde sig av datoriserad bokbehandlingsmaskin och hade egen bokbindningsutrustning, få ner kostnaderna. Där gjorde man det mesta arbetet själv. Carl Gustaf j:r ställde upp då han var fackkuning. Det gällde att räkna ut de totala kostnaderna och antal exemplar som till en början kunde säljas. Sen fick jag undersöka eventuella möjligheter att få anslag från diverse institutioner. Dock måste nu konceptet noggrant gås igenom och eventuellt bildmaterial iordningsställas så arbetet kom att vidare skjutas till vårkanten.

I november tog jag åter prover på Reumatologen, vilka var tillfredsställande, och fick minska doseringen av cortison. Jag besökte också dr Wallin och tog de vanliga proverna på Björkhagens läkarlab. och alla proverna var tillfredsställande. Hjärt E K G var enligt läkarutlåtande lika med föregående år men med anmärkningen att jag skulle haft en mindre hjärtinfarkt. Detta verkade ju rätt förvirrande och även Wallin var frågande. Tidigare hade det stått att jag hade ett förslitet hjärta. Kanske var det en felläsning av EKG. Jag skulle dock i fortsättningen vara försiktig med vedsågning och hårdare jordbruk eller grävningsarbeten. Dock tog jag regelbundna motioner och kände mig vid rätt god kondition.

I samband med besöket på Reumatologen i november, då jag ej fick träffa dr Bertil Jonsson, som avtalat utan dr Hirsch, som var rätt kortfattad och positiv i sitt utlåtande begärde jag remiss (det måste vara en remiss) till en dietist för att få detaljerade råd angående rätt mathållning. Jag fick kontakt med en mycket hygglig dietist, Marianne Hedgren, och redogjorde i detalj för mina måltider, grönsaker, frukt etc. Hon ansåg att min nuvarande mathållning, med övervägande fisk, morötter, grapefrukt, apelsiner och C-vitaminrik mat, återhållsamhet beträffande kött var rätt och att jag hade den rätta balansen i mathållningen.

I december när snön kom började jag även åka skidor. Min gamle kusin, Sven Dahlman, hade i oktober blivit svårt sjuk, och fått lägga in sig för operation i bukspottskörteln och gallan - en

operation på 6 timmar - och han låg hela hösten på Södersjukhuset. Så småningom blev han dock bättre och fick komma hem men var länge mycket svag.

I november hade vi sedvanlig släkträff med barnbarnen och Anna-Lisa och i oktober hade jag varit ute och uppvaktat Margit och Rutger Wachtmeister på deras guldbryllup. Under jul och nyårshelgen var jag ute på Tungelsta hos Agneta och Tommy och juldagen firade vi vår Annchens 75-årsdag hos Toppi i Gnesta med alla barnen och barnbarn. Detta mitt jubileumsår då jag fyllt 80 år och firat 60-årigt studentjubileum, hade ju blivit mycket händelserikt. Först den besvärliga polymialgian som så småningom kommit under kontroll, färdigställandet av minneshuset "Taj-Ma-Hall" och så påbörjande av min nya verksamhet nr 17 o 18, Riksarkiv-sorteringen och färdigställande av Strokerken-krönikan.